

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/168/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114211671
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8114211671.1

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci žalobcu: PROFICREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava p r o t i žalovanej: Q. V., N.. XX.X.XXXX, A. E. N. M. XX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, o návrhu žalovanej na obnovu konania vo veci Okresného súdu Prešov 16Ro/234/2013 a prísl. takto

rozhodol:

Súd z a m i e t a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu v Prešove 16Ro/234/2013 -18 zo dňa 14.8.2013.

Z a m i e t a návrh na povolenie obnovy konania.

Žalovaná je p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 142,77 Eur na účet jeho právnej zástupkyne v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Žalovaná v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 16Ro/234/2013, ktoré bolo začaté na návrh obchodnej spoločnosti PROFICREDIT Slovakia s.r.o. a ktoré bolo ukončené vydaním platobného rozkazu podala dňa 23.4.2014 návrh na obnovu daného konania. Tento návrh odôvodnila § 228 ods. 1 písm. a/, b/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Dôvod pod písm. a/ odôvodnila novými skutočnosťami, vyplývajúcimi zo súdnych rozhodnutí, ktoré judikovali niektoré zmluvné podmienky v obdobných úverových zmluvách ako neprijateľné, konkrétne poukázala na rozsudok Okresného súdu v Prešove 11C 6/2014 z 11.4.2014 a Okresného súdu v Starej Ľubovni 6C 55/2013 z 10.2.2014. Preto platobný rozkaz s poukazom na § 172 ods. 9 O.s.p. nemal byť vydaný, pretože neprijateľnosť súdnej podmienky mal súd skúmať ex offa. Aj keď citované rozhodnutia boli vydané až po vydaní spomínaného platobného rozkazu, je podľa žalovanej potrebné vychádzať zo skutočnosti, že príslušné neprijateľné zmluvné podmienky existovali už v čase vydania platobného rozkazu.

Pri dôvode na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. uviedla, že v skrátenom konaní nemohli byť vykonané žiadne dôkazy a napokon pri § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. poukázala na dva rozsudky súdneho dvora EU a to pod sp. zn. C-240/98 až C-244/98 zo dňa 27.6.2000 vo veci Oceáno Grupo Editorial SA a rozsudok vo veci C-473/00 Cofidis zo dňa 21.11.2002 a tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian v. Rumunsko zo dňa 6.12.2007.

Žalobca namietal neprípustnosť podaného návrhu, čo zdôvodnil tým, že žalovaná nepodala odpor voči platobnému rozkazu a preto povolenie obnovy konania prichádza do úvahy len výnimočne pri splnení zákonných predpokladov, čo v danom prípade absentuje. Poukázal na to, že žalovanou označené rozsudky Európskeho súdu boli dostupné v slovenskom jazyku už pred doručením platobného rozkazu a preto subjektívna lehota na podanie tohto návrhu začala plynúť minimálne doručením platobného

rozkazu žalovanej. Záver o plynutí lehoty od vyhlásenia príslušného rozhodnutia v slovenskom jazyku prijal aj Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci 41Cob 9/2013. Podľa žalobcu chýba relevantný dôvod pre obnovu konania, keďže obnova konania neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia vecí, ktoré sa môže napraviť len dovolaním prípadne ústavnou sťažnosťou. Súd pred vydaným platobného rozkazu postupoval podľa zákona a názor žalovanej, že súd mal vec inak posúdiť, nepostačuje ako dôvod pre obnovu konania, navyše podľa § 228 ods. 2 O.s.p. dôvod obnovy konania sa musí vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých bol platobný rozkaz vydaný.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca dňa 17.6.2013 podal na tunajší súd návrh na vydanie platobného rozkazu voči žalovanej na sumu 679,2 Eur spolu s 9% ročným úrokom s omeškania od 17.3.2011 do zaplatenia. Nárok voči žalovanej uplatnil na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 17.12.2009, ktorou jej poskytol úver vo výške 1.261,37 Eur. Žalovaná sa úver zaviazala splatiť 18 mesačnými splátkami po 103,4 Eur. Keďže žalovaná úver riadne nesplácala, zaplatila len 762 Eur došlo k zosplateniu úveru, neskôr ešte uhradila sumu 420 Eur. Žalobca vyčíslil dlh na istine vo výške 679,2 Eur. Súd dňa 14.8.2013 vydal v tejto veci platobný rozkaz, ktorý bol doručený žalovanej do vlastných rúk dňa 22.8.2013 a keďže žalovaná odpor voči nemu nepodala, nadobudol právoplatnosť 7.9.2013.

Podľa § 228 ods. 1 O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania a/ sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b/ možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, e/ je v rozpore s rozhodnutím súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,
- c) § 228 ods. 1 písm. c),
- d) § 228 ods. 1 písm. d),
- e) § 228 ods. 1 písm. e).

Pri posudzovaní návrhu na obnovu konania je potrebné vychádzať zo zásady záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, čo je zárukou princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, medzi ne patrí aj obnova konania z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 O.s.p. Návrhom na obnovu konania sa preto nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 98/11 zo dňa 11.8.2011). Tento uhol pohľadu je pre posúdenie návrhu na obnovu konania smerodajný.

Žalovaná návrh na obnovu konania odôvodnila ustanovením § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Za dôvod pre obnovu konania pritom považovala súdne rozhodnutia v iných sporoch, ktoré vyslovili neprijateľnosť určitých zmluvných podmienok v obdobnej úverovej zmluve, išlo o rozhodnutia po vydaní platobného

rozkazu. Zákonodarca však rozhodne takéto rozhodnutia či skutočnosti nepovažuje za dôvod pre obnovu konania. Záver, že neskôr prijaté rozhodnutie v inej právnej veci samo o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania bol už v minulosti prijatý v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 8.9.1982 uverejnenom pod R 2/1983 a súdna prax aj v súčasnosti z neho vychádza (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo 269/08 zo dňa 31.1.2008, 32Cdo 540/11 zo dňa 27.10.2011, 20Cdo 328/98 zo dňa 28.1.2009). Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (napr. uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo dňa 7.5.1998, IV.US 410/00 zo dňa 2.10.2000).

Z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva aj to, že relevantnými rozhodnutiami v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. zákonodarca mienil tie, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchyľne než o nej rozhodol príslušný orgán alebo išlo o prípad, ak súd bol viazaný podľa § 135 ods. 1 O.s.p. rozhodnutím iného orgánu alebo z neho vychádzal (§ 135 ods. 2) a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Jednoznačne možno uzavrieť, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak, nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R 48/2000). Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania nepochybne by došlo k narušeniu už spomenutého princípu právnej istoty. Navyše by bolo ťažko možno posúdiť, ktoré z rozdielných rozhodnutí by malo byť to správne. Preto uplatnený dôvod pre obnovu konania neobstojí.

Žalovaná poukázala aj na rozpor s európskou judikatúrou a citovala tri rozhodnutia. Pokiaľ ide o rozhodnutia SD EÚ *OcéanoGrupoEditorial* a *Cofidis*, tieto len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, to je napokon implementované aj do našej legislatívy, či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve v § 153 ods. 3 O.s.p. alebo § 172 ods. 9 O.s.p. V zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. je teda na posúdenie súdu ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu a platobný rozkaz vydá vtedy ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to isté, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k ustálenej judikatúre spomínanej v predchádzajúcej časti rozsudku, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/. Ani rozhodnutie ESLP vo veci *Beian* o tom, že vzájomne odporujúca si judikatúra vnútroštátneho súdu je porušením dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 a čl. 14 nepredstavuje dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

Pre úplnosť súd poukazuje na podobné rozhodnutie vo veci Okresného súdu v Prievidzi č.k. 7C 147/2011-123 zo dňa 30.10.2012, ktorým návrh na obnovu bol taktiež zamietnutý a toto uznesenie potvrdil Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 6Co 106/2013-169 zo dňa 18.3.2013. V rozhodnutí odvolacieho súdu sa uvádza, že obnova konania je prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, čo zakladá dôvod obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nemožno hovoriť tam, kde odpor podaný nebol.

Súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený ani 1 z uplatnených dôvodov pre obnovu konania, prvé 2 dôvody ani v danom prípade neprichádzali do úvahy. Pri 3. dôvode (§ 228 ods. 1 písm. e/) súd uvádza, že navyše návrh bol podaný po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku Európskej únie o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

V úradnom vestníku EÚ sa zverejňujú aj rozsudky ESD, preto platí v zmysle vyššie citovaného ustanovenia fikcia o tom, že ich zverejnením sa o nich dozvedela aj žalobkyňa. Rozsudky sú z rokov 2000 a 2002, návrh na obnovu konania bol podaný nepochybne dávno po ich zverejnení. Je pritom irelevantné, že žalovaná má postavenie spotrebiteľa a že by citované ustanovenie pre ňu nemalo platiť,

keďže zákon žiadnu výnimku v prospech spotrebiteľov neupravuje. Napokon je logické, že postavenie spotrebiteľa nemôže byť zneužívané do takej miery, že by mohol v podstate bez ohľadu na subjektívnu prekluzívnu lehotu úspešne sa domáhať obnovy konania z dôvodu, že by pre posúdenie zachovania tejto lehoty postačovalo len jeho tvrdenie o tom, kedy sa o príslušných rozhodnutiach dozvedel.

Úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 142,77 Eur, teda menej ako ich uplatnil žalobca (167,78 Eur). Súd totiž nezistil žiadny dôvod pre použitie výnimočného ustanovenia na nepriznanie náhrady úspešnému účastníkovi v zmysle § 150 O.s.p. Vykonané boli dva úkony právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia a písomné vyjadrenie k žalobe, pričom tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a to aj s poukazom na § 14 ods. 1 písm. d/ činí 51,45 Eur (počítané z hodnoty pôvodného sporu 679,20 Eur). Pripočítaný bol aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 8,04 Eur a 20% DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky v o výške 23,79 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Prešov na Krajský súd v Prešove. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.